

۴۵ روشنفکر جهان حمایت از توافق هسته‌ای و آزادی کلیه زندانیان سیاسی و عقیدتی ایران

منتشر شده در هافینگتون پست سوم سپتامبر 2015

منطقه خاورمیانه در چنبره رژیم های سرکوبگر فاسد، تبعیض های قومی و مذهبی و جنسی، اشغالگری و آپارتاید، تروریسم و تجاوز نظامی، اسیر بوده است. در چنین بستری، مداخله نظامی خارجی در افغانستان، عراق، لیبی، سوریه و یمن وضعیت را به فروپاشی اجتماعی، جنگ های قومی و مذهبی، رشد افسار گسیخته گروه های تروریستی اسلام گرا، بی ثباتی گسترده، تجزیه عملی کشورها، و کشته و زخمی و آواره شدن میلیون انسان بی گناه سوق داد. دولت های قدرتمند جهان و منطقه، خاورمیانه را به این روز انداخته اند.

مسابقه تسلیحاتی و سلاح های کشتار جمعی، مسائل دیگر خاورمیانه اند. در چنین پس زمینه ای، پرونده هسته ای ایران نیز به مسأله ای مهم تبدیل شد. دولت های غربی به رهبری دولت آمریکا با تحمیل شدیدترین محدودیت ها و بازرسی های فراتر از قوانین بین المللی ضمن توافق هسته ای به ایران، تمامی راه های دست یابی احتمالی ایران به سلاح های اتمی را مسدود کردند.

اگر دستیابی احتمالی ایران به سلاح های اتمی نگرانی اصلی دولت های غربی را تشکیل می داد، با توافق هسته ای که حاصل ترجیح گفت و گو بر تخصم و صلح بر جنگ بود، این راه بکلی بسته شد و همه باید از آن استقبال کنند. اما اگر هدف کسانی تغییر رژیم جمهوری اسلامی از طریق شدیدترین تحریم های طول تاریخ و جنگ باشد، احتمالاً به این هدف از راه این توافق دست نخواهند یافت. بدین ترتیب، توافق هسته ای از نظر تأمین هدفی که معطوف به آن بود، یعنی تضمین استفاده صلح آمیز ایران از انرژی هسته ای، با تحمیل محدودیت ها و نظارت های طولانی مدت "استثنایی"، کاملاً کارآمد و قابل دفاع است. فقط جنگ طلبان می توانند مخالف این توافق باشند. اگر این توافق توسط حکومت امریکا رد شود، آمریکا در تقابل با ایران در جهان منزوی خواهد شد.

خاورمیانه به شدت نیازمند ثبات و صلح است تا مردم این منطقه از حق حیات برخوردار شوند. بدون امنیت و صلح از زندگی هم خبری نخواهد بود، چه رسد به توسعه و دموکراسی و حقوق بشر. خاورمیانه نیازمند صلح و عدم تبعیض است و با سیاست های دبل استاندارد نمی توان مسائل ریشه دار تاریخی آن را حل و فصل کرد.

باید بسته ای شامل تضمین مرزهای موجود کشورها، تضمین امنیت جمعی کشورها، تشکیل دولت فلسطینی در کنار دولت اسرائیل در مرزهای ۱۹۴۷، پاک سازی کل منطقه از سلاح های کشتار جمعی، مبارزه جمعی با تروریسم با معنایی واحد نه دبل استاندارد، نفی دخالت نظامی، و... تهیه و به قطعنامه الزام آور سازمان ملل تبدیل شود. هرگونه طرحی که کشورها را به متحد و غیر متحد تقسیم کرده و به روش های دبل استاندارد به سود متحدان و به زیان غیر متحدان وارد عمل شود، از قبل محکوم به شکست است. نباید اعمال ناروای واحدی وقتی توسط متحدان صورت می گیرد تأیید و وقتی توسط دشمنان و رقبا

صورت می گیرد محکوم شوند. سیاست های دبل استاندارد به این منتهی شده که نقض سیستماتیک حقوق بشر توسط دولت های متحد غیر انتخابی چون مصر، عربستان سعودی، قطر، امارات متحده، و... نادیده گرفته شود.

مردم خاورمیانه به حقوق مدنی و آزادی هم به شدت نیازمند هستند. اما تجربه فاجعه بار دخالت نظامی در افغانستان، عراق، لیبی، سوریه، یمن، و... نشان داد که به روش های نظامی نمی توان گذار از دیکتاتوری های سرکوبگر به نظام های دموکراتیک ملتزم به آزادی و حقوق بشر را ممکن کرد. باید پیش شرط های اجتماعی دموکراسی در کشوری وجود داشته باشد تا گذار به دموکراسی امکان پذیر شود.

جمهوری اسلامی هم یکی از رژیم های دیکتاتوری است که حقوق بشر را به نحو سیستماتیک نقض می کند. جامعه تحصیل کرده ایران با ۴ و نیم میلیون دانشجو که ۶۰ درصد آنان را زنان تشکیل می دهند، رتبه ۲۲ جهانی تولید علم، رتبه هفتم جهانی در نانو، جریان قدرتمند روشنفکری، طبقه متوسط گسترده و جنبش سبز، بیش از تمامی کشورهای منطقه آماده گذار مسالمت آمیز به نظام دموکراتیک ملتزم به آزادی و حقوق بشر است. با این همه، منتقدان و مخالفان توسط جمهوری اسلامی سرکوب و زندانی می شوند. به تعبیر دیگر، جنبش دموکراسی خواهی ایرانیان گرفتار رژیم است که هم می خواهد و هم می تواند مخالفان را سرکوب کند. اما تحولات اجتماعی ایران در جهت تضعیف این خواست و توانایی پیش می رود.

اگر جمهوری اسلامی ادعا می کند که اخلاق، عدالت و آزادی مبنای سیاست ورزی و حکمرانی اش است، باید تمامی زندانیان سیاسی (به خصوص رهبران سالخورده جنبش سبز: مهندس میر حسین موسوی [۷۴ ساله]، زهرا رهنورد [۷۰ ساله]، مهدی کروبی [۷۸ ساله]) و عقیدتی را بر این اساس آزاد کند.

اگر جمهوری اسلامی فقط و فقط به فکر بقا و افزایش قدرت خویش است، نظام فاقد زندانی سیاسی و عقیدتی که آزادی گفتار و رفتار مخالفان را به رسمیت می شناسد، از طریق افزایش مشروعیت، بر قدرت چانه زنی و دوام خود خواهد افزود.

اگر آیت الله خامنه ای به جوانان اروپا و آمریکای شمالی نامه می نویسد که مستقل از صنعت اسلام هراسی به قرآن رجوع کنند و آموزه های انسانی و اخلاقی پیامبر اسلام را دریابند و حقیقت را سید کنند تا دیگران تروریست های تحت استخدام خود را به عنوان نماینده اسلام معرفی نکنند، که حقیقت اسلام عقلانیت و رحمت و آزادی است، نه جهل و خشونت و سرکوب و تروریسم، بهتر است با آزادی همه زندانیان سیاسی و عقیدتی، دموکراتیزه کردن ساختار سیاسی، و رفع تبعیض های قومی و مذهبی و جنسی، نشان دهد که پیام و مدعیاتش حقیقت است، نه شعارهای سیاسی کاذب.

اگر جمهوری اسلامی مدعی مردمی بودن و اعتماد متقابل مردم و حکومت است، نباید از آزادی ده ها زندانی سیاسی و عقیدتی بهر اسد.

اکبر گنجی

امضا کنندگان:

- ۱- پروفسور چارلز تیلور، دانشگاه مک گیل
- ۲- پروفسور نوآم چامسکی، دانشگاه ام آی تی
- ۳- پروفسور پیتر سینگر، دانشگاه پرینستون
- ۴- پروفسور فیلیپ پتیت، دانشگاه پرینستون
- ۵- پروفسور ریچارد فالک، دانشگاه پرینستون
- ۶- پروفسور هیلری پاتنام، دانشگاه هاروارد
- ۷- پروفسور تیم اسکلون، دانشگاه هاروارد
- ۸- پروفسور سوزانا سیگل، دانشگاه هاروارد
- ۹- پروفسور میچل روزن، دانشگاه هاروارد
- ۱۰- پروفسور گیزلا استریکر، دانشگاه هاروارد
- ۱۱- پروفسور دبوراچ انکر، دانشگاه هاروارد
- ۱۲- پروفسور اکسل هونت، دانشگاه کلمبیا
- ۱۳- پروفسور اکیل بیلگرامی، دانشگاه کلمبیا
- ۱۴- پروفسور کارول روانه، دانشگاه کلمبیا
- ۱۵- پروفسور لیدیا گوهر، دانشگاه کلمبیا
- ۱۶- پروفسور زچاری لوکمن، دانشگاه ان وای یو
- ۱۷- پروفسور جف گودوین، دانشگاه ان وای یو
- ۱۸- پروفسور استیون لوکس، دانشگاه ان وای یو
- ۱۹- پروفسور آندرو آراتو، دانشگاه نیواسکول
- ۲۰- پروفسور ننسی فریزر، دانشگاه نیو اسکول
- ۲۱- پروفسور جوشوا کوهن، دانشگاه استنفورد
- ۲۲- پروفسور نیکلاس ولترستورف، دانشگاه ییل

- ۲۳- پروفیسور خوزه کوزونوا، دانشگاه جرج تاون
- ۲۴- پروفیسور دبیش چاکراہرتی، دانشگاه شیکاگو
- ۲۵- پروفیسور طلال اسد، دانشگاه
- ۲۶- پروفیسور آلن وود، دانشگاه ایندیانا
- ۲۷- پروفیسور نورمن بیرن بائوم، دانشگاه جرج تاون
- ۲۸- پروفیسور کلاس اوفہ، دانشگاه
- ۲۹- پروفیسور استیون فیش، دانشگاه برکلی
- ۳۰- پروفیسور دیوید ہلد، دانشگاه دورمن
- ۳۱- پروفیسور عبدالہی احمد النعیم، دانشگاه اموری
- ۳۲- پروفیسور ایلان پایہ، دانشگاه اکستر
- ۳۳- پروفیسور فرد دالمایر، دانشگاه نتردام
- ۳۴- پروفیسور برنارد دیکنز، دانشگاه تورنتو
- ۳۵- پروفیسور روجر کریسپ، دانشگاه اکسفورڈ
- ۳۶- پروفیسور جورج کوننز، دانشگاه راتگرز
- ۳۷- پروفیسور روز باکر، دانشگاه راتگرز
- ۳۸- پروفیسور اریک دیویس، دانشگاه راتگرز
- ۳۹- پروفیسور روی لیکلیڈر، دانشگاه راتگرز
- ۴۰- پروفیسور کسپیل لاپورد، دانشگاه یو سی ال
- ۴۱- پروفیسور آوی چامسکی، دانشگاه سلام استیت
- ۴۲- پروفیسور دونا ہاروی، دانشگاه کالیفرنیا
- ۴۳- پروفیسور جانہ آنا گوردون، دانشگاه کانٹیکٹ
- ۴۴- پروفیسور نیگل گیلسون، دانشگاه امرسون بوستون
- ۴۵- پروفیسور درسیلا کرنل، دانشگاه راتگرز